

видѣхъ дѣда при насъ. Заразправяха се проклѣтитѣ турци съ него, закараха му се, но азъ само това разбрахъ. Току видѣхъ, че дѣдо извади изъ пазвата си една голѣма пълна кисия съ пари и я хвърли между турцитѣ. Тѣ се спуснаха, сборичкаха се и се скараха помежду си: не бѣха доволни отъ дѣлбата на плячката си. Не бѣха доволни злитѣ му душмани и почнаха пакъ да се каратъ, а горкиятъ дѣдо напраздно вдигаше раменѣ и разгрѣщаше празнитѣ си пазви. Отъ нѣмане неразбираха върлитѣ джелати и за мигъ! . . . падна мъртавъ дѣдо въ краката ми: прониза го прѣзъ гърлото съ мръсния си ятаганъ единъ отъ жаднитѣ кръвопийци и вдигна ржка надъ менъ, но другарьтъ му го веднага дръпна, нахока и . . . . праждосаха се нѣкъдѣ. Нещастниятъ ми дѣдо нищичко неможа да продума! Азъ паднахъ при старческата му увиснала глава, плачехъ съ всичкия си гласъ и безнадѣжно пипахъ хубавото му чело, а топла кръвъ прѣскаше краката ми.

Останахъ сама, но не се мръднахъ отъ мъртвия си дѣда. Привечеръ ме намѣри единъ човѣкъ и ме заведе въ една къща. Тамъ имаше още много дѣца, останали, като менъ сами. Слѣдъ двѣ седмици се върнаха живи и здрави всичкитѣ ни домашни, но дѣда тѣ не завариха. Незавариха нищичко и отъ двѣтѣ ни пълни съ имотъ къщи.“

Лея свърши. Сестритѣ ми почнаха да я разпитватъ още, а азъ неузнатно се прѣнесохъ при нещастнитѣ македонци — роби, гдѣто и днесъ сѣщия врагъ християнски още върлува, коли, бие, псува, както прѣди 26 години и у насъ.